

výhodné předplatné - informujte se na bezplatné telefonní lince 800 300 302

Vydavatel: JUDr. František Talián - "For

ÚVOD

Zapomenutá sláva

Předplatné

Spisovatel Karel Klostermann

ARCHIV

Znovu objevený bard ztraceného šumavského světa

Ceník inzerce

Jsou lidé, kteří se ve svém rodném kraji ani „neohřejí“ a už putují tam, kde je líp jejich peněženec. Jiní najdou své dávné kořeny daleko od domova a už se jich nepustí. Vášnivý fotograf Václav Sklenář je v šumavské obci Srní nejen ředitelem stejnojmenného hotelu i Hotelu Šumava, ale i zakladatelem a předsedou Občanského sdružení Karel Klostermann – spisovatel Šumavy.

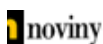
KONTAKT

Václav Sklenář na Šumavu nešel „od lesa“, ale jak se říká „od píky“. Narozen v Karlových Varech v roce 1951 vyučil se číšníkem, vystudoval Střední hotelovou školu v Mariánských lázních a po různých štacích v oboru zakotvil zde v Srní, kde už patnáctým rokem „šéfuje“. Šumava je jeho láska, milenka i všechno ostatní. Inu – posuďte sami.

Klostermann objevem pro Němce?

„Myšlenka na sdružení se poprvé objevila v roce 1998, když jsme zjistili, že zdejší slavný rodák Karel Klostermann se po Listopadu 1989 zcela přestal vydávat, ani ve školách se o něm neučilo, takže najednou jako by nebyl. Svým bavorským přátelům jsem ukázal Klostermannovu knihu Skláři, kdysi přeloženou do němčiny. Ta je velice nadchla, a tak dnes již zemřelý Gerold Dworak přeložil několik Klostermannových děl, která jsou postupně vydávána,“ počíná své vyprávění člověk, který své „já“ našel v zádumčivém pohraničí. „Věřili jsme, že v očích současnosti pozapomenutý autor je synonymem opravdového šumavského zemitého spisovatele a že má co říci i dnešním Bavorákům, vyhnáným po roce 1945. Jejich děti, které se zajímají o život svých otců a dědů, najednou zjistili, že takhle realisticky o své domovině nepsal a nepíše nikdo od nich, dodává Václav Sklenář.

Protože v té době lidé na obou stranách hranice zanícení pro dobrou věc neměli žádné předsudky ani se necítili zatíženi stínem minulosti, rozhodli se, že budou spolupracovat. „Vždyť já jsem žádnému Bavorákovi neublížil, a on mně také ne, navíc jsem narozený až po válce,“ ohrazuje se proti „německému komplexu“ Václav Sklenář. „Proč tedy nenavázat přátelství, když si toho máme tolik co říci? Konečně, Bavoráci a Češi mají podobnou povahu a jejich německá kuchyně je té české tak podobná...“

Slavit se bude i na jihu

Českou i německou sekci sdružení každým rokem zaštiťuje prezident. Například bývalý ředitel Národního parku Šumava Ivan Žlábek nebo ředitel bavorských knihoven, profesor Eberhart Düniger. Letos je to bývalý radní plzeňského kraje ing. Pavel Stelzer, jehož dědeček shodou okolností překládal Klostermannovy Skláře. „Celých těch deset roků se nepřetržitě navštěvujeme, vzájemně se obohacujeme, máme se rádi a snažíme se skrze lesy, které nás spojují, dostat Šumavu do povědomí Evropy,“ pyšní se předseda Občanského sdružení Karel Klostermann – spisovatel Šumavy. A jestli se najdou šťouralové vytvářející ovzduší zaujetí proti cizincům při práci v sdružení? „Takový problém nemáme. Naopak se rozšířily „zprávy“ o výjimečné Klostermannově roli ve zdejší kraji, takže se k nám připojili i jihočeští příznivci. Tím spíš, že spisovatel zemřel v „jejich“ Štětkni u Písku. A tak na příští rok, k 160. výročí Klostermannova narození, připravují vzpomínkovou výstavu, stejně jako muzejní a knihovní akce. Těší mě, že tento bard šumavského světa se vrátil do dění našich všedních dnů.“

Dvakrát smutný hřbitov

V bezprostřední blízkosti Hotelu Srní se v letech 1805 až 1984 rozprostíral prastarý hřbitůvek. Většina těch, kteří tu snili věčný sen, byla německé národnosti, ale byli tu pochováni i čeští faráři. Hřbitov se po odsunu Němců nacházel v žalostném stavu, tak jako všechny hřbitovy v bývalých Sudetech. Hroby i náhrobky se rozpadaly, ale po nějakém smíření se sousedy z druhé strany hranice v té době nebylo ani vidu ani slechu. Pozůstalé v Německu uvědomili v novinách, že se hřbitov bude rušit, nikdo se však neozval. A tak náhrobky odvezli, zbourali obvodové zdi a hřbitůvek srovnali se zemí. Na rekultivované zelené ploše, dá-li se tak zhanobené pietní místo vůbec nazvat, stojí dnes pouze památník padlým v 1. světové válce. Pověstinou jde o německá iména tehdejších c. k. spoluobčanů, později příslušníků ČSR.